

това той започва да получава предложения за компониране на нови опери от разни италиански градове. Следващата опера „La straniera“ („Чужденката“) е имала също блъскавъ успѣхъ. Същата година (1829) пише Zira, а на следната — J. Caruleti et i Montecchi“. Съвременикъ на голѣми примадони, Б. е имъ е правили голѣми отстъпки, пишейки имъ блъскави партии, за смѣтка на съпровода и инструментацията, които занемарявалъ. Посочени му тѣзи недостатъци отъ доброжелателна критика, Б. се заема съ написване на опера, въ която да ги превъзмогне и, като последица отъ това, се явява най-хубавото му творение — „Норма“ (1831). Съ Малибранъ въ централната роля, операта произвежда неотразимо впечатление. Последвалитъ 2 опери: Beatrice di Tenda („Беатриче отъ Тенда“) и Il fu ed il sarà („То бѣше и ще бѣде“) сж имали не голѣмъ успѣхъ. 1834 Б. пише за Италианската опера въ Парижъ (дето се преселва), „Пуритани“, посрещната съ необикновенъ възторгъ. Получилъ, следъ това, предложение отъ „Голѣмата опера“ и отъ нѣколко оперни театри отъ Италия, въ разгара на нови творчески планове, неочаквано го намира смъртъта, въ разцвѣта на неговитъ 34 години. Ранната смъртъ на Б. извиква съжаленията на цѣлия цивилизованъ свѣтъ. Съ своитъ прелестни, пълни съ благородство мелодии, изященъ ритмъ и благозвучна хармония, Б. е единъ отъ най-любимитъ оперни компонисти на XIX в. Съгласуването на думитъ съ музиката, правдивостъта на израза, и върната и естествена декламация въ оперитъ му сочатъ Б. като единъ отъ реформаторитъ на операта. Преди да пристъпи къмъ компонирането на единъ текстъ, той предварително най-грижливо го е изучавалъ и декламиралъ. Отъ извишаването и падането на гласа при това декламиране, той е получавалъ очертанията на мелодията и върното ударение на речъта. Полученитъ по този начинъ прости, но прелестни, мелодии изкупватъ недостатъчността въ изработката на съпроводнитъ гласове на хороветъ и инструментацията въ неговитъ опери.

Белинчиони, Джема — Bellincioni,

Gemma — една отъ най-виднитъ италиански колоратурни пѣвици на XIX ст., пѣла съ небивалъ успѣхъ на всички голѣми сцени въ Европа.

Белке, Фридрихъ Августъ — Belcke, Friedrich August — виртуозъ на тромбонъ, род. 28 май 1795 въ Лука (Алтенбургъ), умр. 10 дек. 1874 с. т.; високоцененъ отъ Вебера, Б. е първия, който издига тромбона до стъпалото на концертенъ инструментъ.

Белолі, Луиджи — Belloli Luigi — виртуозъ на валдхорна, род. 2 фев. 1770 въ Кастелфранко, умр. 17 ноем. 1817, авторъ на балети и една школа за валдхорна.

Белъ, англ. Bell — звънецъ, камбана.

Беляевъ, Викторъ Михайловичъ — музикаленъ писателъ, род. 5 февр. 1888 въ Уралскъ, възпитаникъ на Петербургската консерватория; преди свършванетоъ и е билъ учителъ, а после професоръ въ сжщата, секретаръ на съвета ѝ; 1922 членъ на академията за художествени науки, кореспондентъ на държавния институтъ за музикознание; основателъ на клона за Русия на „М. М. Д. за нова музика“ и на руската „Асоциация за съвременна музика“. Писалъ: „Контрапунктъ и формознание“, „А. К. Глазуновъ“, върху Туркменската музика; малки биографии на Миасковски, Файнбергъ, Катуаръ, Василенко и Хиндемитъ. Основателъ на списанието „Современная музыка“, започнало да излиза презъ февруарий 1924, като органъ на „Асоциацията за съвременна музика“ при Руската Академия за художествени науки.

Беметцридеръ, Антонъ — Bemetzrieder Anton — теоретикъ, род. 1743 въ Елзасъ, умр. 1816 въ Лондонъ. Отначало — Бенедиктински монахъ, той напуска духовното звание и, по препоръка на Дидро, отива въ Парижъ, гдето бързо си извоюва име на реномиранъ учителъ. Отъ съчиненията му най-важни сж: „Traité de musique“, „Учебникъ по музика“, „Leçons de clavacin et les principes d'harmonie“ — „Уроци по клавесинъ и началата на хармонията“.

Бемолъ, фр. Bemol, ит. be molle, англ. b flatt — меко, крѣгло В — знакъ за понижение — съ половинъ тонъ = ♭.

Бенда, Георгъ — Benda, Georg — братъ на Францъ Б. — плодовитъ компонистъ и виртуозъ на пиано и